

Arrest

nr. 43 299 van 12 mei 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 17 november 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 december 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VAN BROECK, loco advocaat O. GRAVY, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees, afkomstig uit Rahovicë, gemeente Preshevë, Zuid-Servië en hebt u de Servische nationaliteit.

Tijdens het conflict in Zuid-Servië zou u lid zijn geweest van het UÇPMB (Ushtria Çlirimtare e Preshevës, Medvegjës dhe Bujanocit, Bevrijdingsleger van Preshevë, Medvegjë en Bujanoc). U zou verantwoordelijk zijn geweest voor een voedseldepot in het plaatsje Bukovc. U zou echter ook hebben gestreden indien dit nodig was. In mei 2001 zou het UÇPMB de wapens hebben neergelegd. U zou uw wapen toen hebben ingeleverd bij KFOR (Kosovo Force) in Kosovo. Later zou u vooral in Gjilan, Kosovo, hebben gewoond en slechts af en toe naar uw familie in Servië zijn gegaan. In februari 2007 zou u definitief zijn teruggekeerd naar Preshevë.

U zou een schilder- en decoratiebedrijf hebben gehad, maar aanvankelijk zou u in het zwart hebben gewerkt. In de zomer van 2007 zouden 's morgens vroeg een twintigtal leden van de Servische gendarmerie uw woning zijn binnengevallen. Ze zouden met u hebben gespot als 'redder van de

Albanezen' en u hebben meegenomen naar hun kazerne. U zou een aantal uren zijn vastgehouden en zijn mishandeld. Later die dag zou u in de buurt van de stortplaats van Preshevë zijn afgezet. U zou door een taxichauffeur zijn opgemerkt en hij zou u naar Gjilan, Kosovo, hebben gebracht, waar u zou zijn verzorgd op de spoeddienst van het ziekenhuis. Later zou zijn vastgesteld dat u dermate was geslagen dat u geen kinderen meer kan krijgen. Later zou een voertuig waarmee werknemers van u zich verplaatsten in beslag zijn genomen door de gendarmerie. Dit voertuig zou niet op uw naam hebben gestaan, maar het zou in realiteit wel uw voertuig zijn geweest. U zou een boete hebben moeten betalen om de wagen alsnog op uw naam te laten zetten, maar u zou uw voertuig niet hebben teruggekregen. Uw broer, die als politiemann werkte, zou u hebben aangeraden de zaak te laten vallen, wat u vervolgens ook gedaan zou hebben. Op 13 december 2007 zouden Servische gendarmes u hebben meegenomen van op een werf waar u met een aantal werknemers aan het werk zou zijn geweest. Ze zouden zich vriendelijk hebben opgesteld en u dacht dat ze u misschien een klus wilden voorstellen. U zou tegen uw werknemers hebben gezegd dat ze naar huis konden gaan en dat u het wel zou regelen. De gendarmes zouden u plots twee foto's van u in uniform van het UÇPMB hebben laten zien en u hebben beledigd. U zou zijn meegenomen naar de onafgewerkte kazerne aan de stortplaats van Preshevë en 4 dagen zijn vastgehouden en mishandeld. U zou na uw vrijlating door uw familie zijn opgehaald en zou 16 dagen het bed hebben moeten houden. U dacht dat de problemen die u kende misschien verband hielden met het feit dat u in het zwart werkte en om die reden zou u hebben besloten uw zaak te laten registreren en voortaan niet meer in het zwart te werken. Rond september 2008 zou u van uw broer hebben vernomen dat de gendarmerie van plan was op 2 of 3 september 2008 een huiszoeking bij u thuis uit te voeren.

Omdat u geen derde keer in hun handen wilde vallen, zou u hebben besloten te vluchten. Via Macedonië zou u naar België zijn gevlucht, waar u op 9 september 2008 zou zijn aangekomen. Nog diezelfde dag hebt u hier een asielaanvraag ingediend.

Na uw aankomst in België zou u vernomen hebben dat uw zaak aan de rechtbank zou zijn overgemaakt en dat u door de rechtbank veroordeeld zou zijn tot één jaar of anderhalf jaar gevangenisstraf omdat u bij het UÇPMB zat en omdat u een succesvolle firma had. Op 26 december 2008 zou de gendarmerie u opnieuw zijn komen zoeken. Omdat u toen afwezig was, zouden ze uw vader voor een aantal uur meegenomen hebben. Er werden diezelfde dag nog andere etnische Albanezen opgepakt. Uw vader zou toen over u zijn ondervraagd.

U hebt de volgende documenten neergelegd: een identiteitskaart, uitgereikt te Preshevë op 22 maart 2004; een geboorteakte, uitgereikt te Vranje op 11 maart 2009; een document i.v.m. de registratie van een voertuig, uitgereikt te Vranje op 7 augustus 2008; een aantal documenten i.v.m. uw firma, waaronder een document van een controle, documenten m.b.t. de registratie van uw zaak en een aantal bankdocumenten; kopieën van een 'bevel tot medebrenging' d.d. 26 september 2008; een bloed- en urineanalyse d.d. 11 maart 2007; een attest van het UÇMPB d.d. 3 maart 2009 waarin wordt bevestigd dat u lid was van brigade 113; een aantal persoonlijke foto's, waarvan een deel foto's van u in UÇPMB-uniform; een document van KFOR waarin staat dat u het recht heeft zich vrij te bewegen op Kosovaars grondgebied; en enkele artikelen over de arrestatie van een aantal etnische Albanezen in Preshevë op 26 december 2008."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er kan namelijk geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde vervolging door de Servische gendarmerie, die u aanhaalde als hoofdmotief voor uw vlucht.

U verklaarde in de zomer van 2007 een aantal uren te zijn vastgehouden door de gendarmerie en in december 2007 vier dagen in een kazerne opgesloten te zijn geweest. Telkens zou u zwaar fysiek zijn mishandeld en verwijten hebben gekregen omwille van uw lidmaatschap van het UÇPMB. De fysieke mishandelingen zouden zo ernstig zijn geweest dat u impotent zou zijn geworden. Uw verleden binnen het UÇPMB en het feit dat u een succesvolle zaak had, zouden tot deze behandeling hebben geleid.

Deze beweringen zijn echter in volledige tegenspraak met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd.

Daaruit blijkt dat er sinds de amnestiewet van 2002, die ook op u van toepassing was, geen enkele ex-strijder van het UÇPMB werd veroordeeld louter en alleen omwille van zijn lidmaatschap van het UÇPMB. De ex-UÇPMB leden die wel werden vervolgd in de periode na de afkondiging van de

amnestie werden beschuldigd van criminele feiten of oorlogsmisdaden. Arrestaties van ex-UÇK en ex-UÇPMB strijders de laatste jaren hebben altijd geleid tot gerechtelijke vervolging.

In 2008 heeft de OVSE, die de toestand in de regio van heel dichtbij volgt, geen enkele klacht over willekeurig en/of hard optreden tegen de Albanese bevolking in Zuid-Servië ontvangen. Volgens de OVSE, het UNHCR en de EU-troika werden er recent geen mensenrechtenschendingen meer gemeld in de regio Zuid-Servië.

Dat u, volledig wederrechtelijk en zonder officieel in beschuldiging te zijn gesteld, één keer eind 2007 zelfs vier dagen lang zou zijn vastgehouden door de gendarmerie én zeer ernstig zou zijn mishandeld omwille van uw lidmaatschap van het UÇPMB en omdat u een succesvolle zaak had, kan dan ook niet in overeenstemming worden gebracht met deze informatie.

Indien dit wél zou zijn gebeurd, zou dit tot grote publieke verontwaardiging hebben geleid en zou hier door verschillende bronnen over zijn gerapporteerd.

Dat u Belgzim Kamberi, voorzitter van de NGO Council for Human Rights (Këshili për të Drejtat e Njeriut), wél zou hebben ingelicht over wat u is overkomen (CGVS-gehoorverslag p. 13) versterkt bovenstaande vaststelling nog. Het verzamelen van informatie over eventuele schendingen van de mensenrechten is de hoofdplicht van deze NGO en het is dan ook niet aannemelijk dat deze een zodanig ernstige mishandeling niet zou hebben gerapporteerd en hebben aangeklaagd.

Ook hebt u helemaal niet aannemelijk gemaakt werkelijk door een rechtbank in Preshevë te zijn veroordeeld omwille van de door u opgegeven redenen.

U verklaarde te zijn veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar of anderhalf jaar (CGVS-gehoorverslag p. 4) omwille van uw verleden binnen het UÇPMB en omwille van uw succesvolle beroepssituatie. Als bewijs hiervoor legde u een kopie van een document neer waarop volgens u staat dat u omwille van deze redenen werd veroordeeld.

In werkelijkheid staat dit echter helemaal niet op dit document vermeld. Het is een kopie van een bevel tot meebrenging, maar dat u tot de door u beweerde straf omwille van de door u beweerde reden zou zijn veroordeeld, blijkt er helemaal niet uit. Het heeft dan ook een zeer beperkte bewijskracht: het is een intern document, gericht van een autoriteit aan een andere, en bovendien een (onduidelijke) kopie die daarom sowieso al geen bewijskracht heeft.

Indien u werkelijk zou zijn veroordeeld, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u dit op een overtuigende wijze zou kunnen aantonen, in de eerste plaats met een (kopie van een) vonnis. Dat u dit niet kan verkrijgen 'omdat u dit persoonlijk moet halen en uw handtekening nodig is' (CGVS-gehoorverslag p. 5) is niet overtuigend. U kon geen enkel detail geven over het proces of de veroordeling en beweerde geen advocaat te hebben gehad 'omdat dit toch geen zin zou hebben' (CGVS-gehoorverslag p. 12).

Dit is opnieuw niet overtuigend: processen worden in Servië wel degelijk volgens de principes van een rechtsstaat gevoerd en de rechten van de verdediging worden gerespecteerd.

Verder is het ook niet geloofwaardig dat uw vader op 26 december 2008 tijdens een actie van de Servische gendarmerie zou zijn opgepakt. U legde in verband met deze actie van de gendarmerie een aantal artikels neer en beweerde dat uw vader tijdens deze actie werd meegenomen. Ze waren eigenlijk naar u op zoek, maar omdat u niet aanwezig was, zouden ze uw vader hebben meegenomen (CGVS-gehoorverslag p. 3). De naam van uw vader staat echter niet vermeld op de lijst van de toen gearresteerde personen waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die in bijlage aan het administratieve dossier werd toegevoegd. Hiermee geconfronteerd stelde u dat uw vader niet in de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie lijst kan worden teruggevonden omdat hij nog diezelfde dag werd vrijgelaten (CGVS-gehoorverslag p. 12-13).

Dit is niet overtuigend, ondermeer omdat de naam van één verdachte die op borg werd vrijgelaten, wel bekend is en dat de gebeurtenissen van 26 december veel opschudding hebben veroorzaakt en er in verschillende media uitgebreid over bericht werd. Dat u wel algemene artikels, o.a. over de gebeurtenissen van 26 december 2008, hebt gezocht op internet en hebt neergelegd, maar hebt nagelaten te kijken of er iets terug te vinden is over uw vervolging of die van uw vader (CGVS-gehoorverslag p. 12-13), ondermijnt nog verder uw geloofwaardigheid.

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde vluchtmotieven.

De andere door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart en geboorteakte tonen uw identiteit en afkomst aan, maar daar wordt nergens aan getwijfeld.

De documenten i.v.m. uw firma, waaronder een document van een controle en bankdocumenten, en het document i.v.m. de registratie van een voertuig d.d. 7 augustus 2008 tonen aan dat u een firma had en een voertuig liet registreren, maar niets meer. Deze feiten staan voor mij evenwel niet ter discussie. Het resultaat van een bloed- en urineanalyse d.d. 11 maart 2007 kan gelet op bovenstaande vaststellingen helemaal niet als bewijs worden aanvaard voor een mishandeling door de gendarmerie. Het attest van het UÇPMB bevestigt dat u lid was van brigade 113, net als de neergelegde foto's van u in UÇPMB uniform, maar uw lidmaatschap van deze beweging staat evenmin ter discussie. Het document van KFOR ten slotte maakt duidelijk dat u na het conflict uw wapens hebt neergelegd hebt. Ook hieraan wordt niet getwijfeld."

1.3. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 17 november 2009 een schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en verwijst naar de definitie van vluchteling en de bestanddelen van deze definitie, alsook naar een beschrijving van "sociale groep" door het UNHCR. Verder haalt hij een schending aan van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980; hij roept een kennelijke beoordelingsfout in.

Verzoeker beweert dat de Commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden hebben met de werkelijke toestand in verzoekers land van herkomst.

Verzoeker meent dat de Commissaris-generaal "onterecht" beweert dat de ex-UCPMB leden niet meer vervolgd worden sedert de amnestiewet van 2002 en dat de Commissaris-generaal zou moeten weten dat de Albanese minderheid van Zuid-Servië vervolgingen ondergaan in Servië gezien "de tegenpartij beweert in het beheer van de asielaanvragen gespecialiseerd te zijn en bijgevolg de werkelijke toestand moet kennen die in het land van herkomst van asielzoeker heerst". Verzoeker verwijst in dit verband naar een verslag van 21 juli 2009 van de Zwitserse Vereniging van Hulp aan de Vluchtelingen, lid van de Europese Raad van Vluchtelingen en Verbande Mensen, "Servië – Bijwerking: Toestand van de Albanese bevolking in de vallei van Presevo" (stuk 2) dat zou moeten aantonen dat de toestand van de Albanese minderheid niet is zoals de Commissaris-generaal beschreven heeft.

Uit voormeld verslag blijkt volgens verzoeker samenvattend dat "[...] er een verontrustende toename is van het aantal incidenten en politionele tussenkomsten in Presevo, Bujanovac en Medvedja. [...] De veelvuldige patrouilles van de Rijkswacht in de straten en de huiszoekingen doen een gevoel van onveiligheid ontstaan bij de rasechte Albanezen. De toestand in de vallei van Presevo blijft broos en gespannen. Ze zette een groot aantal jongeren aan om de streek te verlaten, in het bijzonder sinds de aanhouding van de tien vorige strijders van het UVK en het UCPMB in december 2008. Het doel van die aanhoudingen en die huiszoekingen was de oude strijders te bereiken. [...]"

Verzoeker beweert vervolgens dat "het feit dat de naam van de vader van verzoeker onder de aangehouden personen niet teruggevonden werd helemaal niet bewijst dat het niet het geval was".

Hij meent overigens dat hij het beginsel van subsidiariteit "behoorlijk" heeft nageleefd omdat hij Belgzim Kamberi, voorzitter van de NGO Council for Human Rights, verwittigd heeft van zijn problemen en meent dat dit zijn asielrelaas "nog versterkt".

Verzoeker geeft toe geen afschrift van een vonnis te hebben neergelegd, maar meent dat een afschrift van een bevel tot medebrenging ook aantoonde dat hij nog riskeert vervolgd te worden bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

Hij wijst er op dat hij twee documenten heeft neergelegd die aantonen dat hij lid was van de brigade 113, namelijk een attest van het UCPMB en een document van de KFOR.

Verzoeker haalt tenslotte een verslag aan van Amnesty International van 2009 (stuk 3) waaruit volgens hem blijkt dat nieuwe gevallen van mishandelingen van gevangenen uit de Albanese gemeenschap aangemeld werden.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg,

uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad wijst er op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is en gaat hier dan ook niet verder op in.

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Aangaande de opmerking van verzoeker dat de Commissaris-generaal "onterecht" stelt dat de ex-UCPMB geen vervolgingen meer ondergaan en dat hij geen rekening heeft gehouden met de werkelijke toestand in het land van herkomst, benadrukt de Raad dat de Commissaris-generaal heeft zich gesteund op informatie afkomstig van CEDOCA, een onafhankelijke en officiële Belgische documentatie- en onderzoeksdienst. Deze gebruikte informatiebronnen zijn opgenomen in het administratief dossier.

Verzoeker beperkt er zich toe op algemene wijze kritiek te uiten over de tegenstelbaarheid van de door de verweerder gehanteerde bronnen en verwijst naar een verslag van 21 juli 2009 van de Zwitserse Vereniging van Hulp aan de Vluchtelingen, l' "Servië – *Bijwerking: Toestand van de Albanese bevolking in de vallei van Presevo*" (bijlage 2 bij het verzoekschrift). Hiermee vermag hij echter niet de correctheid van de informatie die op deze bronnen steunt, te weerleggen; deze informatie is immers gebaseerd op verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen met vertegenwoordigers ter plaatse, waaronder de OVSE, het UNHCR en de EU-troika.

Het door verzoeker neergelegd verslag maakt bovendien enkel melding van een toenemende aanwezigheid van de Rijkswacht, het leger en andere speciale eenheden die veelvuldig patrouilleren waardoor de Albanese bevolking zich bedreigd voelt -wat overigens in het CEDOCA rapport verklaard wordt door het feit dat de gendarmerie niet over een eigen basis beschikt en in het centrum van de stad

gelogeerd is waardoor ze heel zichtbaar zijn op straat en de indruk geven om erg frequent en intimiderend op te treden (zie Subject Related Briefing: Servië, p. 9, 10)-, maar hieruit blijkt niet -in tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift stelt- dat ex-UCPMB leden nog vervolgd worden sinds de aanneming van de amnestiewet van 2002.

De Raad stelt vast dat gezien verzoekers beweringen inzake de vervolging waarvan hij beweert het slachtoffer te zijn geworden, niet overeenstemmen met de informatie van het Commissariaat-generaal inzake de situatie in Zuid-Servië, dit indruist tegen zijn geloofwaardigheid.

Wat betreft het argument dat *“het feit dat de naam van de vader van verzoeker onder de aangehouden personen niet teruggevonden werd helemaal niet bewijst dat het niet het geval was”*, merkt de Raad op dat het niet aan de Commissaris-generaal is om het bewijs te leveren dat de beweringen van verzoeker niet overeenkomen met de realiteit; het is niet aan de Commissaris-generaal om het tegenbewijs te leveren maar integendeel aan de asielzoeker om zijn beweringen aannemelijk te maken op basis van overtuigingsstukken en coherente en geloofwaardige verklaringen.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker er niet in slaagde de arrestatie van zijn vader in december 2008 aannemelijk te maken. Zo bracht hij geen enkel element aan dat zijn bewering over de arrestatie van zijn vader zou ondersteunen niettegenstaande hij wel algemene artikels aanbracht over de gebeurtenissen. Integendeel, aangezien de namen van de tien personen die op die dag werden gearresteerd bekend zijn en de naam van verzoekers vader er zich niet bij bevindt, kan er geen geloof worden gehecht aan verzoekers beweringen.

Verzoeker gaat met de bewering dat hij het beginsel van subsidiariteit *“behoorlijk”* heeft nageleefd omdat hij Belgzim Kamberi, voorzitter van de NGO “Council for Human Rights”, verwittigd heeft van zijn problemen dit zijn asielrelaas *“nog versterkt”*, gaat volledig voorbij aan de inhoud van de bestreden beslissing hieromtrent. De Commissaris-generaal stelt immers dat het onwaarschijnlijk is dat de voorzitter van de “Council for Human Rights” geen melding zou hebben gemaakt van deze feiten aangezien het diens hoofdplicht is om informatie over mensenrechtenschendingen te verzamelen en daarover te rapporteren. Dat juist deze persoon dit zou hebben nagelaten, acht de bestreden beslissing, terecht ongeloofwaardig.

De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering van de Commissaris-generaal aangaande de kopie van afschrift van een bevel niet weerlegt. Hij beperkt er zich toe in zijn verzoekschrift te stellen dat dit afschrift aantoont dat hij risico loopt vervolgd te worden, *“wat ook de tegenpartij daarover mag zeggen”*. De Raad verwijst dan ook naar de motivering van de bestreden beslissing en schaarst zich hierachter: *“Ook hebt u helemaal niet aannemelijk gemaakt werkelijk door een rechtbank in Preshevë te zijn veroordeeld omwille van de door u opgegeven redenen. U verklaarde te zijn veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar of anderhalf jaar (CGVS-gehoorverslag p. 4) omwille van uw verleden binnen het UÇPMB en omwille van uw succesvolle beroepssituatie. Als bewijs hiervoor legde u een kopie van een document neer waarop volgens u staat dat u omwille van deze redenen werd veroordeeld. In werkelijkheid staat dit echter helemaal niet op dit document vermeld. Het is een kopie van een bevel tot meebrenging, maar dat u tot de door u beweerde straf omwille van de door u beweerde reden zou zijn veroordeeld, blijkt er helemaal niet uit. Het heeft dan ook een zeer beperkte bewijskracht: het is een intern document, gericht van een autoriteit aan een andere, en bovendien een (onduidelijke) kopie die daarom sowieso al geen bewijskracht heeft. Indien u werkelijk zou zijn veroordeeld, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u dit op een overtuigende wijze zou kunnen aantonen, in de eerste plaats met een (kopie van een) vonnis. Dat u dit niet kan verkrijgen ‘omdat u dit persoonlijk moet halen en uw handtekening nodig is’ (CGVS-gehoorverslag p. 5) is niet overtuigend. U kon geen enkel detail geven over het proces of de veroordeling en beweerde geen advocaat te hebben gehad ‘omdat dit toch geen zin zou hebben’ (CGVS-gehoorverslag p. 12). Dit is opnieuw niet overtuigend: processen worden in Servië wel degelijk volgens de principes van een rechtsstaat gevoerd en de rechten van de verdediging worden gerespecteerd.”*

De Raad wijst er verder op dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst -zoals het verslag van 2009 van Amnesty International voor Servië- niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Betreffende het attest van het UCPMB en het document van de KFOR, heeft de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat verzoekers lidmaatschap bij de brigade 113 niet ter discussie staat. Wat wel ter discussie staat en dat, gelet op wat voorafgaat, aan geloofwaardigheid ontbreekt, zijn de problemen die verzoeker beweert te hebben omwille van dat lidmaatschap.

De Raad besluit dan ook dat aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof kan worden gehecht. Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980.

Artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980 is niet geschonden.

2.4. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift ook een schending aan van artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980 en vraagt in ondergeschikte orde om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij laat gelden (zie het verzoekschrift, p. 9) dat *"het onbetwistbaar is dat de toestand van verzoeker geen voorwerp van een ernstig onderzoek vanwege de tegenpartij uitmaakte"*.

2.5. Uit hetgeen voorafgaat (zie sub 1.2.) blijkt dat verzoekers bewering dat *"het onbetwistbaar is dat de toestand van verzoeker geen voorwerp van een ernstig onderzoek vanwege de tegenpartij uitmaakte"*, de waarheid geweld aandoet.

In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op de feiten die hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat er geen geloof wordt gehecht aan zijn asielrelaas. Dergelijk relaas kan ook evenmin als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980.

Artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980 is aldus niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE